

Sygn. akt II C 1664/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla W. M. w W., II W. C. w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Niewiadomski

Protokolant: Klaudia Majsterek

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2018 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa T. „„” spółki akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko A. W.

o zapłatę

I. w zakresie kwoty 779,82 zł (siedemset siedemdziesiąt dziewięć złotych i osiemdziesiąt dwa grosze) umarza postępowanie w sprawie;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddała;

III. nie obciąża pozwanej kosztami procesu.

Sygn. akt: II C 1664/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 kwietnia 2017 roku (data prezentaty k. 1) powódT. W. S.A domagał się zasądzenia od pozwanej A. W. kwoty 779,82 złote wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 4 marca 2017 roku do dnia zapłaty. Przedmiotem żądania pozwu był także zwrot kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa wg norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał następujące okoliczności. W dniu 7 października 2016 roku w lokalu nr (...) znajdującym się w budynku położonym przy ul. (...) w W., należącym do pozwanej, na skutek awarii instalacji kanalizacyjnej doszło do wycieku znacznej ilości wody. Woda przedostała się do znajdującego się na niższym poziomie lokalu mieszkalnego nr (...), użytkowanego przez poszkodowanego M. P.. Zalaniu uległy części stałe w pomieszczeniach znajdujących się w tym lokalu. Powód jako ubezpieczyciel lokalu poszkodowanego, wskutek zgłoszenia szkody przeprowadził postępowanie likwidacyjne. W oparciu o sporządzony kosztorys szkody wypłacił na rzecz poszkodowanego kwotę 779,82 złote tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę na mieniu w postaci zalania lokalu mieszkalnego.

Powód wskazał, iż podstawę odpowiedzialności pozwanej stanowi art. 415 kc wprowadzający regułę ogólnej odpowiedzialności za zawinione wyrządzenie szkody. Pozwana była bowiem obowiązana utrzymać instalację kanalizacyjną znajdującą się w jej lokalu mieszkalnym w należytym stanie, którego to obowiązku nie dopełniła. Powodowi jako ubezpieczycielowi, który wypłacił odszkodowanie na podstawie umowy ubezpieczenia przysługuje roszczenie do osób odpowiedzialnych za wyrządzoną szkodę. Powód powołał się w tym względzie na treść art. 828 § 1 kc.

Powód wskazał również, iż w dniu 27 lutego 2017 roku wysłał do pozwanej wezwanie do zapłaty kwoty dochodzonej niniejszym pozwem, wyznaczając termin zapłaty do dnia 3 marca 2017 roku. Pozwana nie spełniła jednak świadczenia. Odnośnie roszczenia odsetkowego powód powołał się na przepis art. 481 kc (pozew k. 3-5).

W dniu 27 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy dla W. M. w W., II W. C., w sprawie o sygn. akt II Nc 14362/17, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w którym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 38).

Pozwana złożyła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. Wskazała, iż adres, który został użyty jako adres do doręczeń wezwania do zapłaty oraz korespondencji sądowej, nigdy nie był jej adresem do doręczeń. Pozwana nie przebywa pod wskazanym adresem a co za tym idzie wcześniejsza korespondencja nie została jej poprawnie doręczona.

Odnosząc się do meritum sprawy pozwana podkreśliła, iż zgadza się z żądaniem pozwu co do należności głównej, którą niezwłocznie by uiściła gdyby posiadała wiedzę co do istnienia swojego zobowiązania. Pozwana nie zgodziła się natomiast z żądaniem zapłaty odsetek oraz kosztów sądowych gdyż powyższe należności nie powstały z jej winy, a jedynie w wyniku nieprawidłowego doręczenia korespondencji. Pozwana dołączyła do sprzeciwu potwierdzenie przelewu należności głównej na rzecz powoda (sprzeciw k. 67, pismo uzupełniające braki formalne sprzeciwu k. 77).

W odpowiedzi na sprzeciw powód cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie należności głównej, tj. kwoty 779,82 złote. Jednocześnie podtrzymał roszczenie o zapłatę przez stronę pozwaną na jego rzecz odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 779,82 złotych, liczonych od dnia 4 marca 2017 roku do dnia 27 grudnia 2017 roku, w wysokości: 44,72 złote a także kosztów procesu. Powód wskazał, iż informację o możliwym adresie pozwanej (ul. (...) w W.) otrzymał od administracji osiedla (...), oraz z treści księgi wieczystej powyższego lokalu, w której pozwana widnieje jako jego właścicielka. Powód podkreślił, iż wysłane przez niego wezwanie do zapłaty zostało pod powyższym adresem odebrane przez dorosłego domownika co oznacza, iż przesyłka została skutecznie doręczona. Ponadto dokonanie przez pozwaną zapłaty już po dniu wniesienia powództwa w sprawie niniejszej rodzi konkretne skutki w zakresie żądania przez powoda zwrotu kosztów procesu, gdyż zgodnie z poglądem wyrażanym w orzecznictwie stronę pozwaną należy w takim przypadku traktować jako stronę przegrywającą sprawę (odpowiedź na sprzeciw k. 93-94v).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. W. jest właścicielką lokalu mieszkalnego nr (...) znajdującego się w budynku przy ul. (...) w W., dla którego Sąd Rejonowy dla W. M. w W., VII Wydział Ksiąg Wieczystych, prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) (dowody: okoliczności bezsporne, wydruk z bazy elektronicznych ksiąg wieczystych dla KW nr (...) k. 95-99).

W dniu 7 października 2016 roku, w lokalu mieszkalnym należącym do A. W., na skutek awarii instalacji kanalizacyjnej doszło do wycieku znacznej ilości wody. Woda przedostała się do znajdującego się na niższym poziomie tego samego budynku lokalu mieszkalnego nr (...), użytkowanego przez M. P.. Zalaniu uległy części stałe w pomieszczeniach znajdujących się w tym lokalu (dowody: okoliczności bezsporne, protokół szkody wraz z załącznikami k. 25-31).

W dniu powstania szkody, T. W. S.A łączyła z M. P. umowa ubezpieczenia W. (...), potwierdzona polisą o numerze (...), której przedmiotem było ubezpieczenie lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w W.. Na podstawie postanowień powyższej umowy T. W. S.A dokonało likwidacji szkody powstałej wskutek zalania mieszkania M. P., wyceniając ją na kwotę 779,82 złote. Ubezpieczyciel wypłacił na rzecz M. P. powyższą kwotę tytułem odszkodowania (dowody: okoliczności bezsporne, polisa ubezpieczeniowa k. 20, protokół szkody wraz z załącznikami k. 25-31, potwierdzenie przelewu k. 34)

W dniu 21 lutego 2017 roku T. W. S.A wysłało do A. W. wezwanie do zapłaty kwoty 779,82 złote wyznaczając termin na zapłatę do dnia 3 marca 2017 roku. Wezwanie zostało wysłane na adres: ul. (...), (...)-(...) W. (dowody: wezwanie do zapłaty k. 35/35v, potwierdzenie odbioru k. 36v).

A. W. nie zamieszkiwała pod wskazanym wyżej adresem ani w dniu powstania szkody w mieszkaniu M. P., ani też w dniu odebrania wezwania do zapłaty. Lokal mieszkalny nr (...) nie jest adresem zamieszkania ani zameldowania A. W.. Wynajmuje ona powyższy lokal i przebywa tam jedynie sporadycznie. Wezwanie do zapłaty wysłane przez pozwanego na powyższy adres zostało odebrane przez dorosłego domownika, jednakże nie przez A. W., która dowiedziała się o nim przypadkiem. A. W. jest zameldowana w lokalu przy ul. (...) w J. (dowód: zaświadczenie z systemu PESEL-2-SAD k. 62-63v; okoliczności bezsporne).

A. W. w dniu 27 grudnia 2017 roku uiszczała na rzecz T. W. S.A kwotę 779,82 złote (dowód: okoliczności bezsporne, wydruk potwierdzenia przelewu k. 68).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dokumentów i wydruków, których wiarygodność nie była kwestionowana przez żadaną ze stron, oraz w oparciu o okoliczności między stronami bezsporne.

Sąd nie przeprowadził dowodów z zeznań świadków M. P. oraz J. P., z uwagi na cofnięcie przez powoda powództwa. Przeprowadzenie powyższych dowodów nie miało już bowiem istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszego postępowania.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo w podtrzymywanym zakresie nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie. Wskazać należy, że okoliczności faktyczne sprawy niniejszej były w istocie między stronami bezsporne. Strony zgadzały się co do istnienia szkody oraz okoliczności jej powstania, bezspornym było również, iż lokal mieszkalny nr (...) położony w budynku przy ul. (...) w W. stanowi własność pozwanej, a także fakt, iż pozwana jest zobowiązana do wypłacenia powodowi kwoty 779,82 złote, jaką ten uiszczył tytułem odszkodowania na rzecz poszkodowanego użytkownika zalanego lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W.. Pozwana nie kwestionowała również wysokości powyższej kwoty.

Istota sporu sprowadzała się natomiast do zasadności naliczania przez powoda odsetek za opóźnienie od kwoty głównej dochodzonej pozwem, oraz kwestii rozliczenia kosztów niniejszego postępowania.

Powód cofnął powództwo w zakresie należności głównej w wyniku spełnienia przez pozwaną roszczenia w toku postępowania (pismo powoda k. 98). Stosownie do treści art. 203 § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Z kolei zgodnie z art. 355 § 1 kpc Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

W sprawie niniejszej zgoda pozwanej na cofnięcie pozwu nie była wymagana. Wobec braku podstaw do stwierdzenia, iż cofnięcie pozwu było sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego bądź zmierzało do obejścia prawa (art. 203 § 4 kpc.) cofnięcie powództwa uznać należało za skuteczne a zatem zgodnie z treścią powołanego wyżej art. 355 § 1 kpc postępowanie w zakresie dochodzonej kwoty głównej należało umorzyć, o czym Sąd orzekł w pkt I sentencji wyroku. Kwestią, wymagającą rozważenia w niniejszym postępowaniu była zasadność żądania przez powoda ustawowych odsetek za opóźnienie od kwoty 779,82 złote.

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty podnosiła, iż nie jest zobowiązana do uiszczenia odsetek od żądanej przez powoda kwoty, ponieważ opóźnienie w spełnieniu powyższego świadczenia nie powstało z jej winy. W toku postępowania Sąd ustalił iż adres, na który zostało wysłane wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanej, a następnie nakaz zapłaty, nie był adresem zameldowania ani pobytu pozwanej. Stwierdzić zatem należało, iż **wezwanie do zapłaty nie zostało pozwanej doręczone we właściwy sposób, nie mogła ona zatem mieć wiedzy o żądaniu powoda oraz wyznaczonym przez niego terminie spełnienia świadczenia.** Nie zasługuje jednocześnie na uwzględnienie twierdzenie powoda, iż adres pozwanej wynikał z księgi wieczystej nieruchomości,

w której pozwana widnieje jako właścicielka przedmiotowego lokalu. Wpisy w księdze wieczystej nieruchomości nie zawierają bowiem informacji o adresie zamieszkania jej właściciela.

Warto jednak wskazać, iż w umowie nabycia własności w/w lokalu z pewnością był wskazany adres mieszkania pozwanej. Powódka mogła więc zapoznać się z aktami księgi wieczystej WA2M/472076/3, w której znajduje się odpis tej umowy. Miał więc pełną możliwość ustalenia prawidłowego adresu pozwanej. Z powodu okoliczności leżących po swojej stronie z możliwości tej jednak nie skorzystał.

Nie ma racji strona powodowa twierdząc, iż pozwana powinna poinformować „właściwe organy” o fakcie niezamieszkiwania w lokalu którego jest właścicielką. Taki obowiązek pozwanej nie wynika bowiem z żadnych przepisów prawa. Z pewnością „organem” takim nie jest Administracji O. R.”. Zgodnie z zasadami obowiązującymi w postępowaniu cywilnym to po stronie powoda leży natomiast obowiązek ustalenia właściwego adresu strony pozwanej (art. 126 § 2 pkt 1 kpc), nie zaś po stronie pozwanej poinformowanie sądu czy też powoda o swoim aktualnym adresie do doręczeń - jeszcze przed wszczęciem postępowania. Podkreślenia jednocześnie wymaga, iż pozwana spełniła świadczenie w pierwszym możliwym terminie – gdy tylko dowiedziała się o toczącym się przeciwko niej postępowaniu sądowym. Pozwana nie kwestionowała również swojej odpowiedzialności w zakresie należności głównej.

W niniejszej sprawie korespondencja przedsądowa kierowana była do pozwanej na wadliwy adres. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego nie mogła ona więc zostać jej skutecznie doręczona. Podstawowym bowiem warunkiem skuteczności zastępczego doręczenia jest to, by adresat mieszkał istotnie pod wskazanym adresem (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2009 roku, IV CNP 87/08, LEX nr 603176). W tym samym orzeczeniu Sąd Najwyższy stwierdził też, że wynikający z art. 136 § 1 kpc obowiązek zawiadomienia o zmianie miejsca zamieszkania nie rozciąga się na czas przed wytoczeniem powództwa, jeżeli więc powód podał w pozwie nieaktualny adres strony pozwanej doręczenie zastępcze na podstawie art. 139 § 1 kpc przez złożenie pisma w placówce pocztowej **nie może być skuteczne**, ponieważ nie ma możliwości dochowania wymaganego w tym przepisie umieszczenia zawiadomienia o pozostawieniu pisma w placówce pocztowej na drzwiach mieszkania adresata lub w jego skrzynce pocztowej. Brak adnotacji poczty, że adresat nie mieszka pod wskazanym adresem lub że wyprowadził się nie sankcjonuje wadliwego doręczenia, zwłaszcza, że doręczyciel może nie wiedzieć, kto mieszka pod wskazanym adresem. Powyższe rozważania odnieść należy do realiów niniejszej sprawy, bowiem przepisy o doręczeniach, o których wypowiedział się Sąd Najwyższy, są przepisami ogólnymi odnoszącymi skutek wobec wszelkich pism - także tych wniesionych do sądu.

R. należy stanowczo wskazać, iż nie może budzić wątpliwości, iż mieszkanie, w którym dokonywane jest doręczenie, **ma być mieszkaniem, gdzie adresat faktycznie mieszka** (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 roku, II CZ 15/18, Legalis nr 1769960; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2000 roku, V CKN 1384/00, Legalis nr 111250). Powód nie wykazał żadnym dowodem, by pozwana rzeczywiście mieszkała w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W.. Z tych względów Sąd w pkt II sentencji wyroku oddalił powództwo w zakresie żądania odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 779,82 złote.

W przedmiocie kosztów postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 102 kpc, zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Ustawodawca nie definiuje pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych”, toteż ich kwalifikacja należy do sądu, który – uwzględniając całokształt okoliczności konkretnej sprawy – powinien kierować się własnym poczuciem sprawiedliwości. Do kręgu tych okoliczności należą zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej). Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (vide: postanowienie Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej z dnia 14 stycznia 1974 roku, II CZ 223/73, Lex Polonica nr 322139)

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażony został pogląd, zgodnie z którym o tym, czy w konkretnej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek może m.in. decydować sposób prowadzenia procesu przez stronę przegrywającą. Jeżeli prowadzi ona proces w sposób nielojalny, np. przez usiłowanie wprowadzenia sądu w błąd, albo

celowo dąży do przewleczenia procesu lub zwiększenia jego kosztów, to taka strona nie zasługuje na potraktowanie jej w uprzywilejowany sposób i na zwolnienie od zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973r., II CZ 210/73, Lex Polonica nr 322133).

Jednocześnie wskazuje się, że art. 102 kpc nie wymaga, żeby strona wygrywająca sprawę, na rzecz której nie został zasądzony zwrot kosztów procesu, postępowała niewłaściwie lub żeby można było jej przypisać jakąkolwiek inną postać winy (tak: postanowienie Sądu Najwyższego - Izby Cywilnej i Administracyjnej z dnia 7 stycznia 1982 r. II CZ 191/81 Lex Polonica nr 320029).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że fakt uregulowania przez pozwaną dochodzonej pozwem należności podczas dokonywania pierwszej możliwej czynności procesowej, a także wysłania wezwania do zapłaty przez powoda na niewłaściwy adres pozwanej, pozwała z dużą dozą prawdopodobieństwa przypuszczać, iż **gdyby powód ustalił adres pozwanej w sposób prawidłowy, nie doszłoby w ogóle do wszczęcia niniejszego postępowania**. Zatem to nie do końca rzetelne działania powoda przyczyniły się do zainicjowania niniejszego postępowania. Trudno premiować takie zachowania uwzględniając wniosek o zasądzenie kosztów.

Z kolei pozwana, jak sama deklarowała w sprzeciwie od nakazu zapłaty, uiściłaby dochodzoną przez powoda kwotę, gdyby wiedziała o istnieniu swojego zobowiązania. Jej zachowania w toku procesu potwierdzają wiarygodność jej twierdzeń. Nie sposób w jakikolwiek sposób zarzucić jej by postępowała w sposób nielojalny czy nierzetelny. W pierwszym możliwym terminie uiściła dochodzoną należność, a zatem niewątpliwie zmierzała do jak najszybszego zakończenia sporu z powodem. W ocenie Sądu powyższe okoliczności przemawiają za tym by pozwanej nie obciążać kosztami niniejszego postępowania, o czym orzeczono w pkt. III wyroku.

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz treść przepisów prawa, Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.